

виконують функції з кадрових питань, дозволяє підвищити ефективність попереднього відбору для заняття посад державної служби та системи управління персоналом на державній службі в цілому.

Література:

1. Публічна служба. Зарубіжний досвід та пропозиції для України / за заг. ред. В. П. Тимощука, А. М. Школика. – К.: КонусЮ, 2007. – 735 с.
2. Сороко А. Управление персоналом на государственной службе Ирландии / А. Сороко // Государственная служба. – 2011. – № 4. – С. 54-59.
3. Learning and Developmental Opportunities // Public Service Division/ Singapore Government. – [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://www.psd.gov.sg/content/psd/en/careersinpsd/whypsd/learning_and_developmental_opportunities.html
4. Concours Par Niveaux d'etudes // ConcoursFonctionPublique.com. – [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://concours.fonctionpublique.com/recherche/niveaudetude>.

Андрій КАПІНЯК

слухач магістратури за спеціальністю
«Державна служба»

(науковий керівник: д.н. держ.упр., доцент, доцент кафедри менеджменту та публічного управління Толуб'як В.С.)

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ УПРАВЛІННЯ РИЗИКАМИ НА КОМУНАЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВАХ

Модернізація української економіки має спиратися на кардинальне підвищення ефективності діяльності комунальних підприємств, без чого неможливо забезпечити реалізацію реального, а не декларованого, місцевого самоврядування. Від того, наскільки ефективним є управління ними, залежить не лише наповнюваність фінансової бази місцевих органів влади та раціональне використання матеріальних ресурсів (тепло, енергія, вода тощо), але й економічна безпека України в цілому.

Нинішній етап розвитку економіки України потребує залучення значних фінансових ресурсів, в тому числі і на міжнародних фінансових ринках, які значною мірою орієнтуються на стабільність відносин України з головними фінансовими донорами – Світовим Банком та Міжнародним валютним фондом. Отримання кредитів від них регламентується необхідністю виконання низки умов, одна з яких – зменшення видатків

державного та місцевого бюджетів, в тому числі шляхом підвищення тарифів для всіх категорій споживачів на послуги газо- і теплопостачання [3]. Підвищення вартості комунальних послуг призводить до зростання ризикованості в діяльності комунальних підприємств, оскільки значна частина споживачів може перестати сплачувати за надані послуги. За таких умов керівництво всіх комунальних підприємств, і не лише в сфері житлово-комунального господарства, має опанувати сучасні підходи до управління ризиками своїх підприємств.

Комунальні підприємства, не зважаючи на те, що вони знаходяться у власності місцевої територіальної громади, мають усі риси звичайного підприємства, яке діє в умовах ринкової економіки. Тому усі вони повноправно можуть вважатися суб'єктами підприємницької діяльності, а отже їх діяльність невіддільна від ризиків. У ст. 42 Господарського кодексу України зазначено: „Підприємництво – це самостійна, ініціативна, систематична, на власний ризик господарська діяльність, що здійснюється суб'єктами господарювання (підприємцями) з метою досягнення економічних і соціальних результатів та одержання прибутку” [1].

Ризик-менеджмент комунальних підприємств повинен бути в центрі уваги територіальних громад, оскільки чим кращий стан управління ризиками, тим міцніша фінансова база місцевого самоврядування, а відповідно і вище (за інших рівних умов) ступінь задоволення інтересів як споживачів послуг комунальних підприємств, інтересів місцевої громади загалом та інтересів представників місцевих органів виконавчої влади.

При розробці практичних рекомендацій стосовно напрямів підвищення ефективності управління ризиками на комунальних підприємствах потрібно застосовувати таке визначення ризиків, яке можливо було би піддавати кількісному аналізу. Вважаємо, що ризик можна охарактеризувати як комбінацію трьох елементів: деякої події, її ймовірності та наслідків. Відповідно підприємницький ризик в діяльності комунального підприємства – це комбінація: події, пов'язаної з діяльністю комунального підприємства і яка впливає на нього; ймовірності цієї події; наслідків події, які унеможливають досягнення запланованих цілей і в остаточному підсумку позначаються на інтересах територіальної громади. Практичним, як показує досвід консалтингової діяльності, є використання певної формули підприємницького ризику: ризик невиконання конкретного завдання того або іншого підрозділу підприємства внаслідок можливої події.

Як зазначає Кравченко В. А. [2], потрібно звернути уваги на

наступні обставини. По-перше, підприємницький ризик не може бути ризиком „взагалі”. Ризик має конкретну сферу свого прояву, тобто певний функціональний підрозділ підприємства – виробничий, фінансовий тощо. Тому, говорячи про підприємницькі ризики, ми маємо деталізувати їх, уточнюючи про яку саме функцію йдеться. По-друге, для того, щоб виникли ризики підприємство повинно мати цілі своєї діяльності. Це твердження є логічним висновком з визначення ризику. Якщо у підприємства відсутній виробничий, фінансовий, маркетинговий річні плани, то немає сенсу займатися пошуком ризиків. Вони відсутні: немає цілей підприємницької діяльності – немає ризиків. По-третє, ризики можуть стосуватися не лише загрозливих, але й сприятливих для підприємства подій. Керівництво підприємства має навчитися не лише захищатися від ризиків-загроз, але й використовувати ризики-можливості. Компанія має передбачити свої дії не лише, наприклад, у випадку підвищення відсотків по кредиту, а й у випадку їх зниження.

Отже, управління ризиками комунальних підприємств (ризик-менеджмент) – це управління підприємством в цілому або окремими його підрозділами з урахуванням факторів ризику (тобто випадкових подій, що впливають на підприємство) на основі особливої процедури їх виявлення й оцінки, а також вибору і використання методів нейтралізації наслідків цих подій, обміну інформацією про ризики і контролю результатів застосування цих методів з метою задоволення інтересів споживачів, місцевої територіальної громади та місцевих органів виконавчої влади.

Література:

1. Господарський кодекс України // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/436-15>
2. Кравченко В. А. Управління ризиками на комунальних підприємствах: теорія і практика // В. А. Кравченко // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://khg.kname.edu.ua/index.php/khg/article/view/19>
3. IMF Mission Concludes First Stage of Discussions on a Stand-By Arrangement with Ukraine. Press Release 13/44, February 12, 2013. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.imf.org/external/np/sec/pr/2013/pr1344.htm>

Мирослава КАРДИНАЛ
слухачка магістратури за спеціальністю
«Адміністративний менеджмент»
(науковий керівник: д.е.н., професор, професор кафедри
менеджменту та публічного управління Мельник А.Ф.)

УДОСКОНАЛЕННЯ ВНУТРІШНЬОЇ КОМУНІКАТИВНОЇ ВЗАЄМОДІЇ З СПОЖИВАЧАМИ МЕДИЧНИХ ПОСЛУГ

Сучасні системні підходи в організації управління організаціями підприємницького і некомерційного сектора економіки особливу роль відводять інформаційно-комунікаційним аспектам. Вважається, що для побудови ефективної моделі управління є вагомим концепція систем з інформаційним зворотним зв'язком. Цей підхід демонструє динаміку перетворення інформації на рішення, які, у свою чергу, стають діями.

У системі взаємодії медичних установ з споживачами послуг виділимо дві інформаційно-комунікативні системи:

- внутрішню (комунікації, що забезпечують взаємодію суб'єктів різних рівнів управління, підрозділів, посадовців шляхом налагодження комунікаційних каналів в процесі особливих контактів, обміну документацією, функціонування електронних засобів зв'язку і т.п. [1, С. 36];

- зовнішню (комунікації з різними групами громадськості і категоріями споживачів медичних послуг).

Система управління медичними установами представлена двома типами зворотних зв'язків: суб'єктними та об'єктними.

Суб'єктні зворотні зв'язки характеризують доцільність і раціональність власної, внутрішньої організації і діяльності державних установ, зокрема, медичних, як суб'єктів управління загалом, їх підсистем, ланок і окремих компонентів. Вони дають можливість побачити, зрозуміти й оцінити, як кожний нижчий рівень управління реагує на рішення та дії вищого, наскільки і яким чином він враховує їх у своїй діяльності, яке його реальне відношення до вищого рівня тощо. До суб'єктних зворотних зв'язків належать: контроль, аналіз і оцінка організації та діяльності державних установ, виконання своїх обов'язків з боку посадових осіб, звіти, інформація тощо.

Об'єктні зворотні зв'язки відображають рівень, глибину, адекватність сприйняття об'єктами управління впливів цих установ як суб'єктів управління. Відсутність або неповнота змістових і правдивих об'єктних зворотних зв'язків не дає змоги визначити раціональність та